

РЕШЕНИЕ

№ 1243

гр. Варна, 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110202116 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от Н. М. К. от гр.Каварна срещу Наказателно постановление № 13-43150/18.03.2013г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.264, ал.1 от ЗКПО.

Жалбоподателката счита, че са изтекли съответните давностни срокове, което изключва административно-наказателното преследване. Намира, че наказващият орган не е провел надлежен анализ на доказателствата и не е извършил преценка на обществената опасност на нарушението, като не е съобразил всички относими към деянието обстоятелства. Привежда и доводи за маловажност на случая. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Счита, че извършването на нарушението е безспорно установено, както и че при издаването на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Намира, че няма основания случаят да бъде счетен за маловажен, като изтъква и че жалбоподателката е създала предпоставки за изтичане на давностните срокове, тъй като не е присъствала при съставянето на акта. Моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена от легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: ДЗЗД „Сезо-С. С.“ било регистрирано в ТД на НАП-Варна, с адрес на управление в гр.Варна. На 24.11.2010г. жалбоподателката била вписана като представляващ неперсонифицираното дружество. До 31.03.2012г. от дружеството не била подадена декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО за 2011г. Впоследствие от П. ВЛ. Б.- инспектор по приходите в ТД на НАП -Варна била извършена проверка в съответната информационна система, при която изложените обстоятелства били установени. Във връзка с неспазването на законоустановения срок за подаване на декларацията, на 20.12.2012г. проверяващата съставила акт за установяване на административно нарушение на Н.К. за това, че в качеството си на управител на посоченото ДЗЗД не е изпълнила задължението си да подаде годишна данъчна декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО за 2011г. в законоустановения срок –до 31.03.2012г. Актосъставителката посочила също, че декларация не е подадена до момента на съставяне на АУАН. Актът бил съставен в отсъствието на жалбоподателката; впоследствие бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива не били депозираны и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт на 18.03.2013г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на Н.К. била наложена глоба в размер на 200,00 лв. за нарушение на чл.92, ал.2, вр. ал.1 от ЗКПО.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз

основа събраните по делото доказателства, а именно-от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. С най-голямо значение за изясняването на делото са приложените: справка от ПП СУП за подадени декларации, (от която е видно, че към датата на проверката такава не е била подадена от дружеството) и обща справка за задължено лице (от се установява, че неперсонифицираното дружество се представлява от К.).

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Разпоредбата на чл.92, ал.1 от ЗКПО задължава данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, да подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Срокът за изпълнение на посоченото задължение е определен във втората алинея на цитираната норма, а именно- до 31 март на следващата година, като декларацията следва да бъде подадена в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице.

Според чл.2, ал.1, т.1 от ЗКПО данъчно задължени лица са местните юридически лица и следователно като юридическо лице ДЗЗД „Сезо-С. С.“ със седалище-гр.Варна, се явява данъчно задължено лице, което е било натоварено със задължението по чл.92, ал.1 от ЗКПО. От събраните по делото доказателства се установява, че данъчната декларация по чл.92, ал.1 от ЗКПО не е била подадена от дружеството не само в установения за това срок, но и до момента на съставяне на акта.

На следващо място, санкционната разпоредба на чл.261, ал.1 от ЗКПО предвижда съответно наказание за данъчно задължено лице, което не подаде декларация по този закон или не я подаде в срок. От своя страна нормата на чл.264, ал.1 от ЗКПО предвижда административно наказание имуществена санкция или глоба за представляващия данъчно задълженото лице, включително лицето, изпълнявало длъжността представляващ

неперсонифицирано дружество, който с действие или бездействие е допуснал нарушение, посочено в чл. 261, 262 или 263.

Макар и безспорно процесната декларация да не е подадена в установения за това срок, извършването от страна на жалбоподателката на административно нарушение следва да се счете за недоказано. Наказващият орган приема, че К. е извършила вмененото ѝ нарушение, като не е изпълнила задължението си да подаде годишна данъчна декларация в законоустановения срок. Това задължение обаче е възложено на дружеството, а не на неговия представител. След като не е носител на задължението по чл.92, ал.1 от ЗКПО, жалбоподателката не би могла да носи административнонаказателна отговорност за неизпълнението на това задължение. Същевременно липсват не само доказателства, но и фактически твърдения неизпълнението на това задължение да се дължи на действие или бездействие на представляващата дружеството, за да бъде ангажирана отговорността ѝ по реда на чл.264, ал.1 от ЗКПО. В практиката си ВАдмС последователно изтъква, че в санкционната разпоредба на чл. 264, ал. 1 от ЗКПО е предвидена отговорност и за представляващия данъчно задълженото лице, но тя е за допустителство, а не за пряко неизпълнение на задължението по чл. 92 от ЗКПО, тъй като последното задължение е въведено в тежест на данъчнозадълженото лице.

Следва да се има предвид и че изложените в АУАН и НП факти сочат на нарушение по чл. 92, ал. 2 ЗКПО, а не по чл. 264, ал. 1 ЗКПО. Допуснато е несъответствие между описаното нарушение и посочената като нарушена правна норма, което представлява съществено процесуално нарушение, тъй като ограничава правото на защита на санкционираното лице. При това положение наказателното постановление се явява незаконосъобразно, тъй като от една страна не е доказано жалбоподателката с поведението си да е осъществила състава на нарушение по чл.264, ал.1 от ЗКПО, а от друга страна-при описанието на деянието е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, накърнило процесуалните ѝ права.

Отделно от изложеното, съдът констатира, че е налице абсолютно основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление поради изтекла погасителна давност по смисъла на чл.80, ал.1, т.5 от НК. Според Тълкувателно решение №1/15г., постановено по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК на ВКС и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд,

разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс. Доколкото за процесното нарушение е предвидено наказание «глоба», абсолютният давностен срок по чл.81, ал.3 от НК възлиза на четири години и половина, считано от момента на нарушението. В случая нарушението е извършено на 01.04.2012г., (дата, която дори не е посочена в наказателното постановление), при което абсолютният давностен срок е изтекъл на 01.10.2016г. Изтичането на посоченият давностен срок е абсолютно основание за отмяна на постановеното наказателно постановление, което при това положение се явява изцяло незаконосъобразно.

Предвид всичко изложено съдът приема, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а наказателното постановление- да бъде отменено изцяло.

Независимо от изхода на делото на жалбоподателката не следва да се присъждат разноски поради липса на съответно искане, а и на данни такива да са били направени.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 13-43150/18.03.2013г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на Н. М. К. от гр.Каварна, ЕГН: *****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.264, ал.1 от ЗКПО е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, като **незаконосъобразно**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____